

[Ib Christensen]

tale om lønpolitik. De arbejdsfri gevinster holdes ikke alene udenfor, men ekspanderes, jævnfør den nedbringelse af den amtskommunale grundskyld, den offentlige prioritet i Danmarks jord, som den repræsenterer, som skete ved hjælp af de samme partier, og hvorved man altså forærede kapitalgevinster til jordejerne, samtidig med at man konfiskerede lønmodtagernes dyrtidsportioner.

Den bestandige sjofling af alle lønmodtagerorganisationers enstemmige krav om indgreb mod de arbejdsfri gevinster på jord og fast ejendom er så meget mere uhyrlig, som nu både Industrirådets formand og Husmandsforeningernes leder har sluttet op om kravet om standsning af den inflationsfremmende, erhvervs- og beskæftigelsesfjendske jord- og ejendomsspekulation.

At fortsætte en sådan politik som den her og som dette her, vi skal diskutere i dag, er et eksempel på at konfiskere lønmodtagernes dyrtidsportioner og forære kapitalgevinster til jordejerne, og det må før senere udløse en eksplosion. Regeringen vil ikke kunne smyge sig uden om et opgør, når den under påskud af, at boligudgifterne ikke må stige, vil fortsætte med at kastre grundbeskatningen. Hvad det offentlige ikke får ind ved at nedbringe ejendomsbeskatningen, må det tage ind i højere skatter på arbejde og forbrug.

Jeg mener, at den ordning, der her er tale om med de indefrosne dyrtidsportioner, er et skoleeksempel på det uheldige i indkomspolitikken, som den føres. Ud fra ethvert synspunkt og ud fra enhver samfundsinteresse, som jeg her har påpeget, arbejdsgiver- såvel som arbejdstagerinteresser, må denne ordning bringes til ophør. Staten må frigøre sig for sine forpligtelser til at indbetale de såkaldt overskydende dyrtidsportioner i fremtiden. De på nuværende tidspunkt indefrosne dyrtidsportioner må tøs op, og der må gives arbejdsmarkedets parter håndfaste politiske garantier mod nye statsindgreb i forhandlings-, aktions- og aftalefrihed.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Som svar på den første del af forespørgslen skal jeg erindre om, at ordningen med indbetaling fra staten til ATP af overskydende dyrtidsportioner jo blev aftalt mellem socialdemokratiet, det radikale venstre, kriste-

ligt folkeparti og centrum-demokraterne den 16. august 1976. Aftalen blev i folketinget bekræftet fire dage efter, nemlig ved vedtagelsen af en folketingsbeslutning den 20. august 1976, og ved afstemningen fik ordningen ud over tilslutning fra de førnævnte forligspartier også tilslutning fra det konservative folkeparti.

I folketingsbeslutningen siges det, at ordningen forudsættes tilrettelagt således, at udbetaling til lønmodtagerne vil foregå sammen med den øvrige ATP-pension. Herved sikres, at også disse dyrtidsportioner ubeskåret tilfalder lønmodtagerne sammen med de renteindtægter, som ATP-fonden vil opnå ved køb af obligationer m. v. for statens indbetalinger.

De nærmere regler for hele ordningen blev fastlagt – jeg siger udtrykkeligt blev fastlagt – ved lov af 2. juni 1977. Heri siges det, at forslaget om formen for udbetaling af midlerne fremsættes i folketingsåret 1979–80, og det påhviler ATPs bestyrelse inden den 1. oktober 1979 at afgive indstilling herom til arbejdsministeren.

Når spørgsmålet om udbetaling af midlerne på denne måde er blevet udskudt, så hænger det sammen med, at det ikke vil være rimeligt at træffe disse beslutninger, før man har et bedre overblik over, hvor store beløb det drejer sig om. Når indstillingen fra ATPs bestyrelse til sin tid foreligger, så vil den naturligvis blive drøftet, først og fremmest med de partier, der stod bag ordningens gennemførelse her i tinget.

Hvad angår den anden del af forespørgslen, skal jeg understrege, at selve problemet omkring dyrtidsportionerne som bekendt er overenskomststof, som aftales mellem parterne på arbejdsmarkedet. Jeg må derfor gentage, hvad regeringen allerede tidligere har givet udtryk for, at spørgsmålet om, hvad der efter udløbet af 2 års perioden skal ske med de overskydende dyrtidsportioner, må søges løst i forbindelse med overenskomstforhandlingerne mellem arbejdsmarkedets parter, som jo gerne skulle finde deres løsning i foråret 1979. Det er mit indtryk efter de offentlige udtalelser, der er faldet fra Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen, at også de mener, at det må være den rigtige fremgangsmåde.

Ib Christensen (DR):